

PREMIŠLJEVANJE O BOŽJI BESEDI - OKTOBER 2022

V veselem praznovanju beatifikacije Pauline Marie Jaricot

sreda, 19. oktober, 2022

Sveta Janez de Brébeuf in Izak Jogues, duhovnika in njuni tovariši, mučenci (neobvezni god)

Sveti Pavel od Križa (neobvezni god)

Ef 3,2-12; Iz 12,2-3,4bcd,5-6; Lk 12,39-48

Premišljajmo

Ta zadnji stavek današnjega evangelija lahko pritegne našo pozornost. *«Od vsakogar, komur je bilo dano mnogo, pa se bo mnogo zahtevalo; in komur so zaupali mnogo, od njega bodo še več terjali.»* Kaj imamo, česar nismo prejeli od Gospoda? Nič. Vse prihaja od Gospoda: naši starši, naše življenje, to, kar smo si tekom življenja pridobili, izobrazbo, usposobljenost, materialne in duhovne dobrine in seveda to, kar je vsak od nas postal. Vprašanje je sledeče: kaj smo naredili z vsem, kar smo prejeli?

Jezus nas poziva, naj ne posnemamo neodgovornega služabnika, ki ne razmišlja o Gospodovi vrnitvi. Poslušajmo: *«Ako bo pa ta služabnik mislil: "Še dolgo ne bo mojega gospoda", in bo začel pretepati hlapce in dekle, pojedati in popivati in se upijanяти, bo prišel gospod tega služabnika ob dnevu, ko se ga ne nadeja, in ob uri, za katero ne ve, in ga bo odstranil od sebe in mu dal delež z neverniki.»* Seveda lahko pomislimo na konec sveta, vendar mislim, da Gospod prihaja k nam vsak dan in nas izziva ter sprašuje, če smo še v službi. Ali smo v službi Bogu, Cerkvi, našim bratom in sestram?

V evangelijskih poročilih in govorih ne najdemo nobenega posebnega povabila k delu ali navodil v zvezi z delom. Toda rečeno je, da je bil Jezus »tesar« (Mr 6,3), tesarjev sin (Mt 13,55). Njegovi prvi učenci so bili ribiči (Mr 1,16-20), eden je bil cestinar (Mr 2,14). Tam bo odlomek, ki obravnava poklic, ki se ga je naučil od očeta, z namenom preživljanja družine, in odlomek, v katerem govori o položaju, ki ga je vzbudila karizmatična "poklicanost", ki jo spodbuja Bog ali kateri od njegovih predstavnikov, da bi ustvarili novo dejavnost v dobrobit množice, podobno kot Mojzes, David in drugi vodniki Izraela. Pomislimo na Elizeja in Amosa, kmete ali pastirje, ki so postali preroki. Na ta način so apostoli zaradi srečanja z Jezusom, Kristusom, spremenili svoje poklicno življenje. To ni nekakšna promocija, glede na človeške parametre. Namesto tega je klic, da postanemo Gospodovi »služabniki« za delo duhovne narave, ki vključuje preganjanja (Mt 5,11-12), ponižanja (Mt 23,11-12) in tudi dar življenja (Mt 16,25; 23,34-35).

V prilikah so omenjene različne vrste dela: sejalec (Mt 13 3), gospodar, ki išče delavce za svoj vinograd (Mt 20,1), trgovec z biseri (Mt 13,45), zvesti in preudarni služabnik, ki čaka svojega gospodarja (Mt 24,45), oskrbnik (Lk 16,1), pa tudi žena, ki je umesila kvas v moko (Mt 13,33). Spodbuja se ljubezen do trdega dela, združenega s skrbnostjo in modrostjo; vse to so lastnosti, zaradi katerih je služabnik zanesljiv (Mt 8,9; 24,45; 25,21). Prav tako najdemo, spodbudno, občutek zaupanja v zanesljiv rezultat, posledico dobro opravljenega dela. (Mt 7,24-25; 24,46; 25,29). Nima smisla uveljavljati se pri Bogu, saj se mora vsak imeti za »nekoristnega služabnika«, ki je vesel, da je izpolnil svojo dolžnost (Lk 17,10).

Ali govorimo o službah poučevanja in zdravljenja, ki jih morajo opravljati učenci, ko sledijo Jezusu? (Mt 9,37-38; Jn 5,17; 9,4). Ali naj to delo primerjamo z delom orača, sejalca, žanjca, pastirja ali ribiča? To delo obrodi sadove ali pa se pričakuje plača, nagrada za opravljeno storitev (Mt 10,10;

20,2; Lk 10,7). Morda pa je to metafora? Duhovno prizadevanje ima vrednost. Učitelj usmerja željo k trajnim nebesnim nagradam in ki napolnijo z vrhunsko srečo. Preseči moramo Koheletovo (Pridigarjevo) kritiko nečimrnosti človeške dejavnosti. *»Kajti ko smo bili pri vas, smo vam dali tole navodilo: kdor noče delati, naj tudi ne jé«* (2 Tes 3,10). Takšen je Pavlov nasvet. Kdor ukrade, naj ne krade več; raje naj se trudi pošteno delal s svojimi rokami, da bo imel kaj deliti s tistimi, ki so v stiski (Ef 4,28). Človek ne sme skrbeti samo za svoje potrebe, temveč tudi deliti z drugimi, zlasti s tistimi, ki so prikrajšani ali odrinjeni na rob. Na tem področju se Pavel predstavlja kot zgled, ki ga je treba posnemati. Dejansko delo Kristusa in učencev zrcali delo samega Boga (Jn 4,34; 5,17; 17,4). Postane navdihujoč model za vsa področja in načine dela ljudi, ki na poseben način uvaja načelo »služenja« (Lk 22,26-27; Jn 13,13-17), »zastonjskosti« (Mt 10,8; 2 Kor 11,7), pa tudi odpovedi kopičenju dobrin (Mt 10,10). Velikodušnost je zelo zaželena, saj omogoča drugim, da uživajo sadove našega dela (Mt 19,21). Ali ni taka delitev jasen znak ljubezni?

Delo, ki je razumljeno kot »služenje« (diakonia) in ki ga je naročil Gospod, obrodi sadove za vse (1 Kor 9,22). Zato je za to dragoceno delo, ki je oznanjevanje evangelija, pomembno imeti sodelavce, dobre sodelavce, ki so konec koncev »božji sodelavci« (1 Kor 3,9; Mr 16,20). Misijonsko delo lahko primerjamo s kmetijstvom (1 Kor 3,5-9) in/ali gradbeništvom (1 Kor 3,10.14). Samo Kristus predstavlja trden temelj zgradbe, ki je Cerkev (1 Kor 3,11).

Zato je pomembno, da se zahvalimo Gospodu, ko to, česar se lotimo, obrodi uspeh: *»Slavite Gospoda, kličite njegovo ime, oznanjujte med ljudstvi njegova dela, razglašajte, da je vzvišeno njegovo ime«*. Bog nas izbere, da sodelujemo pri njegovem poslanstvu, v Missio Dei, čeprav smo krhki, grešni in majhni. Poslušajmo Pavla, ki pravi: *»... po evangeliju, katerega služabnik sem postal po daru Božje milosti, ki mi je bila dana, po delovanju njegove moči. Meni, najmanjšemu izmed vseh svetih, je bila dana ta milost, da bi poganom oznanil nedoumljivo Kristusovo bogastvo...«*. Zahvaljujemo se in naj nas Gospod še naprej napolnjuje s svojimi darovi, svojim Duhom, ki nas dela izjemne delavce in misijonarje, ki posnemajo Pavla, Petra, Janeza Pavla II., Benedikta XVI., papeža Frančiška in vseh prič Kristusa Jezusa.

Pierre Diarra,
Svetovalec Papeškega sveta za medverski dialog
Papeška misijonska zveza-Pariz
Katoliški inštitut Pariz
Pariz, 7. november 2021

Besedilo prevedel: *Luka Biščak*